

של פינתי: "זה היה עוד לפני שקליפורניה נסגרה. המישרד שלנו עבר או לבניין הר סמוך לפינתי. התחלנו להיפגש שם בבוקר לשתות כוס קפה, ולימדתי את אברם להכין בייג'לה עם חמאה וגבינה. היום זה השלאגר של המקום. היינו קובעים פגישות עבודה בפינתי עם מוסיקאים ותמר לילנים. הבאנו לכאן את יוסי בנאי ואת ניסים אלוני וכך, לאט-לאט, כל האמנים של פשג התחילו לשבת בקפה. החל מחיים טופול וכלה באורי זוהר." גם הר אמרגן שמואל צמח טוען כי יש לו חלק בהחזרת הזוהר לפינתי: "העבודה שלושה אמרגנים כמו פשג, נעם סמל ואנוכי שוכנים ליד הקפה גרמה לפריחת המקום. האמנים שלנו ישבו פה, וכל השאר באו אחריהם."

ואז נסגר קליפורניה. אלה שלא עברו לסולטן ולא חזרו לכסית, התחילו לשבת קבע בפינתי. הקפה היה משנה אוכלוסיה משך כל שעות היום. בבוקר היה מקום מושבם של ייקים וקנים ואמהות. החל מהשעה 11 בבוקר היה המקום מתמלא באמנים. במיוחד שחקני הבימה והקאמרי שהיו בדרכם לחזרות. מנהלו האמנותי של הבימה הדיום, שלמה בר-שביט, נהג לספר כי אינו מתחיל יום עבודה לפני כוס-קפה בפינתי.

מכונת-האספרסו שרדה

קראת-שעות הצהריים המוקדמות היו מגיעים למקום הזמרים והבדרנים: הגשש החיוור, צביקה פיק, יגאל בשן, חברי להקת כוורת, יזהר כהן, שמוליק קראוס, עדנה לב, ורבים רבים אחרים. עובדת היותו קפה של אמנים גרמה שי עשרות מעריצים גדשו את המידרכה מולו, ומדי יום שישו בצהריים התקיים במקום מירוץ אוטוגרפים שעל-פיו נמדדה הפרי פולאריות של כל אמן ואמן.

אחת הדמויות הססגוניות ביותר של פינתי היא לאה גוגן, המלצרית הוותיקה. יגאל בשן כתב עבורה שיר וותיקי הקפה מספרים עליה אגדות. לאה הכירה את

את מקומה של קליפורניה, הפך מקום-מושבם של יום. בתמונה: המלצרין יאיר רונבלום (מימין) היפגש לצורכי עבודה ולכאן גם נהגו להביא את מנטה מסטיק על רקע חורבות בית-הקפה.

שחור

בימי הזוהר

הדוגמנית לילי אבידן, אשתו לשעבר של דויד אבידן, היתה אחת התושבות הקבועות של קפה פינתי בימי הזוהר שלו. לילי היתה באה לקפה ב-11 בבוקר. יושבת בו עד שתיים בצהריים ואחרי-כך עוברת לכסית. למטה: עדנה לב יושבת ליד מתכנתת התילבושות תמי מור, כשבאמצע הזמר צביקה פיק.

שימש הקפה כמקור אינפורמציה בלתי נידלה. אחד העיתונאים נהג לספר בהומור, כי פינתי היא לישכתו ולא המלצרית היא מזכירתו הפרטית.

אותו עיתונאי היה מגיע בכל בוקר ל-פינתי בשעה קבועה. תוך דקות ספורות היו האמנים נקבצים אל שולחנו כמו דבורים אל הדבש. לעיתים היתה מתקיימת סביב השולחן כזאת מהומה שאדון כגן היה מתבקש לקרוא את האמנים לסדר.

בפינתי גם נרקמו אהבות גדולות. הקפה היה מקור הידיעות על רומנים סודיים וחשאיים, על גירושים ועל חתונות, ובכל הסיפורים הידועים ללא המלצרית ולי אברם, שמאחרי הדלפק, אפשר היה למלא ספר שלם.

האמנים נהגו ונהגו להביא למקום את צאצאיהם ולא אחת אפשר היה לראות ב-מקום את הזמרת אילנית עם בנה עמיחי, או את הזמר דני ליטאני ביחד עם כלב הזאב הענק שלו ובנו התינוק תום.

לאמנים הרבים שבאו לנחמו הבטיח אליהו כגן: "אל תדאגו, תוך חודשי-חודשיים נפתח לכם מחדש את פינתי, והפעם המקום יהיה יותר יפה ויותר נוח."

בעל הקפה

אלהיו כגן, פתח את הקפה שלו לפני ארבעים שנה. המקום שימש אמנים, אנשי פלמ"ח ואנשי מחתרת. כגן מבטיח לפתוח את הקפה תוך חודשי, אך אשתו סוניה (מימין) רוצה לנוח כמה חודשים לפני הפתיחה.

כולם בשמם הפרטי. כמוה כאברם שמאחרי מכונת-האספרסו. בשעות אחר-צהריים שוב היה המקום משנה את אוכלוסייתו. אז היו מגיעים אליו אנשי-עסקים, סוחרים-מכוניות וסוכני-ביטוח. בימי שבת היה קפה פינתי משתלט על כל המידרכה שמבוטיק ניו טן עד אחרי האיטליו שבפינה, ועל חלק מרחוב פרישמן, והמקום כולו המה מפה לפה באווירה של מישפחות, כשאף אמן אינו נראה בשטח. במוצאי השבת האחרונה, בשלוש לפנות-בוקר, שבק המקום חיים לכל חי. רק מכונת-האספרסו שרדה ל-פליטה.

לישכה קבועה ומזכירה

ינתי היה גם מקום מושבם של עתונאי החברה התל-אביביים. לאלו

